

H HARLEQUIN®

Romantika

**MICHELLE
DOUGLAS**

Bella võimatu ülemus

Michelle Douglas
BELLA'S IMPOSSIBLE BOSS
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Mari Mets

© 2012 by Michelle Douglas
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M05257213
ISBN 978-9949-25-381-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

*Anniele kõikide nende kohvide,
karamellisõõrikute ja kokteilide eest.*

Täna sind!

Esimene peatükk

Ta jääb hiljaks.

Hiljaks. Hiljaks. Hiljaks.

Iga Bella kontsakingadel tipitud samm kajas sellest, noomides ja kirudes teda ning öeldes, et ta ei saa kunagi piisavalt heaks. Ta heitis pilgu käekellale ning käskis endal absurdsed mõtted lõpetada. Ta jõuab koosolekule täpselt õigeaks ajaks. Ta on paranoiline, muud ei midagi.

Siiski poleks ta pidanud vahepeal Charliega juttu puhuma. Ega Emmaga. Ega ka mitte Sophie ja Connoriga. Bella lisas sammu.

Läbikukkumine. Läbikukkumine. Läbikukkumine.

Mis tal ometi arus oli olnud?

Rumal. Rumal. Rumal.

Ta surus käe rusikasse. Arvestades seda, mida ta oli eelmisel nädalal pealt kuulnud, oleks ta pidanud ettevaatlikum olema. Ta oleks pidanud paremini aega planeerima. Ta tahtis muuta oma isa arvamust endast, mitte süvendada.

Hellitatud, põikpäine, isepäine! Bella ei tea, mida kujutavad endast väljendid „pühendumus” ja „ränk vaev”. Just nii oli isa eelmisel kolmapäeval Itaalias Bella tädile telefonis öelnud. Bella oli seda kogemata pealt kuulnud, kui oli köögis oleva telefonitoru tõstnud.

Ja see on minu süü. Seda oli Bella kuulnud enne, kui oli jõudnud toru vaikselt hargile panna.

Ta tardus paigale, kõris pitsitamas. Valu, mis oli isa hääles kõlanud... Bella sulges silmad ja toetas pea vastu seinat. *Oh, papa, mul on kahju.*

Teada, et ta oli isale sellist pettumust ja valu valmistanud. Jälle.

Ning mõelda, et isa süüdistas selles ennast.

Bella tõukas end seinast eemale ja ajas selja sirgu. Ta oli muutunud. Viimased kaheksateist kuud Itaalias olid seda näidanud. Ta tõestab end isale. Ta paneb isa enda üle uhkust tundma.

Justkui selle enesele kinnitamiseks lappas Bella läbi värvide järgi seatud kaustad ning laksas siis käega vastu otsaesist. Ta oli unustanud näidismenüüd kööki Charlie juurde!

Bella heitis pilgu käekellale ning koputas jalaga vastu põrandat. Ta võiks jätkata teekonda isa kabinetti ning jõuda õigeks ajaks koosolekule. Või siis tormata tagasi sööklasse, haarata menüüd ja tõestada isale ja tolle paremale käele Dominic Wrightile, kui võrratult organiseeritud ja loominguline inimene ta on, jäädes vaid veidi hiljaks, millega isa on juba nagunii arvestanud.

Organiseeritus, loomingulisus ja pühendumus või hoopis täpsus? Vandesõnu pomisedes pööras Bella kannapealt ringi ja kihutas tuldud teed tagasi. Hinge tõmmates hakkas ta sörkima. Ta keeras ümber nurga, kuulis vaikset liftiheli ning hakkas jooksuma. Ta kihutas ümber järgmise nurga...

„Pidage lift kinni!”

Ent liftiuksed sulgusid enne, kui ta nendeni jõudis. Bella vajutas liftinuppu ühe korra, viis korda, ent ukсед

ei avanenud. Tabloo näitas, et lift sõitis juba alla. Bella lajatas käega vastu seinat. Pagan!

Tõmmates hinge, ajas ta selja sirgu. Olgu, ta võib praegu menüüdega hüvasti jätta, ent loodetavasti jätavad värvi järgi seatud kaustad temast organiseeritud ja loova inimese mulje.

Bella neelatas. Ehk ei hakka keegi nende sisu vastu sügavamalt huvi tundma. Katie, isa sekretär, oli faili saatnud alles eelmisel õhtul, anudes kõige püha nimel, et Bella ei räägiks hilinemisest oma isale. Bellal polnud jäänud aega muuks, kui fail välja printida. Sisuga oli ta kavatse- nud tutvuda täna pärastlõunal.

Ta heitis pilgu käekellale. Kui ta kõigest väest kiirustab, siis ei jää ta koosolekule hiljaks.

Ta lisas sammu.

Professionaalne, manitses ta end, sööstes mööda koridori edasi. Pea püsti, selg sirgu. Ta pidi enesekindlust ja asjalikkust üles näitama. Eriti asjalikkust. Ta pidi isale tõestama, et on tema usalduse ära teeninud.

Kui isal veel üldse tema vastu mingisugustki usaldust oli.

Bella hingas sügavalt sisse ja tormas isa kabinetti. Ta heitis isale üheainsa pilgu ning pidi end tagasi hoidma, et mitte tema juurde joosta, põsele suudelda, kallistada ja öelda, kui väga ta teda armastab ja temast Itaalias puudust oli tundnud.

Professionaalne. Ta pidi jääma professionaalseks. Isa suudlemine ja kallistamine poleks talle lugupidamist ära teeninud. Eriti nüüd, kui nad polnud kahekesi. Bella surus

kaustad kõvemini enda vastu ning hoidis tagasi ebausklikku soovi sõrmi ristata. Ebausku polnud talle vaja. Ta vajas võimalust end tõestada, muud ei midagi.

Marcello Luciano Maldini pöördus tema poole. „Sa hilinesid!” nähvas ta.

Bella heitis pilgu käekellale ja kergitas kulmu.

Mees vaatas oma käekella ning kortsutas kulmu.

Oh, kuidas Bella soovis, et isa naerataks!

Ent too ei teinud seda. See-eest naeratas Bella. Tal oli hea meel isa näha. Ta rõõmustas siinolemise üle. Ta oli tänulik selle võimaluse pärast. Nüüd andis ta endast parima, et mitte liiga laialt naeratada. Ta üritas jääda ametialaseks ja viisakaks. „Tere hommikust, papa! Kui ma hilinesin, siis palun siiralt vabandust.”

Isa pilgutab silmi ning hetkeks näis Bellale, et mees võib oma pahura käitumise pärast vabandada, vahest koguni tunnistada, et tütar ei hilinenud. Ent seda ei juhtunud. Isa pani käed risti rinnale ning heitis talle altkulmu pilgu. „Minu sekretär saatis sulle sõnumi, andmaks sulle teada, et koosoleku algus nihkus viieteistkümne minuti võrra varasemaks.”

Ta ikkagi jää hiljaks! Sellepärast, et oli mobiiltelefoni välja lülitanud, et vältida häirimist enne elu kõige olulisemat koosolekut.

Bella hoidis kaustadest nii kõvasti kinni, et murdis küüne. „Vabandust. Ma lülitasin telefoni välja, et see ei segaks ettevalmistusi koosolekuks.”

Isa pomises midagi nina alla ning pööras end teisele poole. Kõik Bella vanad hirmud tõusid taas pinnale.

Läbikukkumine. Rumal. Tola. Ta andis endast parima, et neid mõtteid eemale tõrjuda.

„Dominic, saa tuttavaks minu tütre Bella Maldiniga. Bella, see on Dominic Wright.”

Kui tutvustatav mees end tema poole pööras, avas Bella suu, et öelda: „Meeldiv tutvuda!”, kuid samal hetkel, mil tema silmad kohtusid mehe helesiniste silmadega, kuhtusid sõnad ta huulil.

Armas jumal! Sinised silmad ei tohiks küll ühtki tüdrukut sõnatuks võtta.

Ega ka mitte punased juuksed.

Ent nende kahe kombinatsioon...

Bella lasi kopsudesse kogunenud õhu välja. Ta polnud uskunud Catrionat ja Cecilyt, kui nood olid öelnud, et Dominic on suurepärase välimusega punapea – kollakaspruunide, punakaskuldsete lõvilakalike juustega.

Ära abmi õhku. Ära abmi. Ole ametlik!

Bella köhatas. „Mina olen, hm... Meeldiv tutvuda, härra Wright!” Tema hääl kõlas kiledalt ja pingutatult, hingetult. Ta hoidis end tagasi, et mitte oiata. Kuhu jäi siis ametlikkus?

„Dominic,” parandas mees.

Kas selle mehe kätes ongi tema tulevik? Valge triik-särk tõmbus Bella ribide ümber pingule, muutes hingamise raskeks. Nõbude jutu järgi oli Dominic nii välimuselt kui ka sarmilt Sydney kõige ohtlikum mees. Südantmurdvalt ohtlik. Nad olid öelnud, et ta sööb Bella-suguseid noori neitsisid hommikusöögiks.

See kõik oli muidugi vaid üks tobe pilamine.